

DƯƠNG THU HƯƠNG và hai chữ QUỐC HẬN
Luân Tế

...
Nhà văn Dương Thu Hương (DTH) sinh quán tại Bắc Việt, sống ở miền Bắc, gia nhập quân đội, viết văn từ năm 1985. Bà là một trong số những người lớn lên và sống trong chế độ cộng sản Bắc Việt, sau này thất vọng về tình trạng trong nước sau khi chiến tranh chấm dứt.

Bà tạo được một tiếng tăm lớn ở cả trong nước lẫn ngoài nước về văn chương. Bà viết rất nhiều sách, nhiều thể loại. Sách của bà được dịch sang nhiều thứ tiếng và đoạt nhiều giải thưởng văn bút quốc tế.

Sau ngày “Giải Phóng” miền Nam, cũng giống một số trí thức trong nước, bà nhận ra bộ mặt thật của cộng sản Bắc Việt, và cay đắng vì đã bị lừa. Bà trở thành một người chống đối chế độ, bị ngược đãi, giam cầm, cấm đoán và sau cùng được cho phép sang Pháp sống từ năm 2006. Bà là một trong những người có tiếng tăm được (hay bị) chính quyền cộng sản Bắc Việt cho đi sống ở nước ngoài có những bài viết, những phát biểu về Việt Nam.

Tôi bỏ quê hương, chạy cs Bắc Việt, sống lưu vong ở Mỹ từ năm 1975. Tôi có đọc một hai cuốn sách và một số bài viết ngắn phổ biến trên mạng của bà DTH trong mấy năm gần đây. Rất phục văn tài và văn phong cũng như lập luận sắc bén của bà, nhất là những gì bà nói và viết về đảng cộng sản Bắc Việt.

Trong một bài tôi viết về ngày 30.4.1975 năm ngoái tên là “39 Năm Nhìn Lại Cuộc Đời” trên web site của tôi có một đoạn như sau: “Nhà văn Dương Thu Hương đã đề cập tới hiện tượng “hối tiếc” phát nguồn từ dân miền Bắc vì đã nghe lời đường mật của cộng sản trong bài nhận định tuyệt vời “Giải Áo”:

** (Trích) Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi thuộc số những người vỡ mộng sớm nhất. Nhưng chỉ vài năm sau, con số những kẻ vỡ mộng tăng lên một cách không ngừng. Đầu những năm 80 sự đói khổ về vật chất là con quỷ hiện hình cả ngày lẫn đêm trên toàn cõi. Đói khổ là món quà chia đều cho toàn dân, trừ một số người nắm quyền. Sự giàu có và xa hoa của một thiểu số cộng sản giống như vòi nước lạnh hắt vào mặt dân chúng. Hiển nhiên là trong dân chúng, có vô số kẻ từ chiến trường cõi áo lính trở về.
(Ngung trích)*

Phải nói là khi đọc những giòng này tôi rất xúc động và thâm cảm ơn / phục bà đã nói ra được những gì cần phải được nói ra và sự chân thành của bà bộc lộ trong những lời nói đó.

Năm nay, 2015, tôi đang dự tính viết lại bài này, cập nhật hóa, và đổi tên là “40 Năm Nhìn Lại Cuộc Đời” thì tình cờ được đọc trên mạng cuộc nói chuyện của bà với một ký giả trên đài phát thanh Á Châu Tự Do. Trả lời câu hỏi về biến cố 30-4 sau 40 năm, bà DTH nói về chữ “Quốc Hận” mà chúng ta dùng để chỉ ngày này.

** (Trích): Dương Thu Hương: Về mặt những người miền Nam mà gọi là «Quốc hận» thì họ cũng phải nhìn lại.*

Tại sao?

- *- Tại sao lại là «Quốc hận» Trước khi hận những người khác họ phải hận chính họ.*
- *- Tại sao cùng một thời điểm, người Mỹ tạo ra những điều kiện để tạo ra chính sách dân chủ của 2 nơi: miền nam Việt Nam và miền Nam Hàn Quốc.*
- *- Tại sao Hàn Quốc chiến thắng mà Việt Nam chiến bại?*
- *- Tại sao cùng một cơ hội lịch sử như thế, người Nam Triều Tiên họ đã chớp lấy cơ hội để biến đất nước của họ thành một xứ sở văn minh phồn thịnh, còn miền Nam thì không ? Cái đó phải xét lại. (Ngung trích)*

Đến đây thì tôi thấy có bốn phạm phải có đôi điều nói chuyện với bà DTH. Thưa bà, Có lẽ trong cả cuộc đời bà, bà chưa bao giờ phải xót xa cho quê hương. Từ lúc bà sinh ra ở miền Bắc, quê hương của bà lần lượt thắng Tây, thắng Mỹ, chiếm được miền Nam thì có gì mà bà phải xót xa cho quê hương.

Và có lẽ bà không biết là chữ “Quốc Hận” đã được dùng một lần rồi. Đó là chữ miền Nam Việt Nam dùng cho ngày 20 tháng 7 năm 1954. Tôi không biết những người sống ở miền Bắc gọi cái ngày đó là ngày gì (có thể là “Ngày Chiếm Được Miền Bắc”), nhưng những người sống ở miền Nam như tôi gọi nó là “Ngày Quốc Hận” vì chúng tôi đau lòng, xót xa khi thấy đất nước bị các cường quốc hợp lại, chia đôi.

Vì đau lòng thấy đất nước chia đôi nên chúng tôi đặt tên cái đại lộ rộng nhất miền Nam là Đại Lộ Thống Nhất.

Nhưng chính quyền miền nam chúng tôi cố gắng củng cố cho dân tình miền Nam được ổn định từ thành thị đến thôn quê, lo nơi ăn chốn ở cho gần 1 triệu người di cư từ Bắc vào Nam lánh nạn cs Bắc Việt, lo cho học sinh/sinh viên có một nền giáo dục học đường miễn phí (tôi là một trong những người được hưởng ân huệ này). Miền Nam đặt tên con đường lớn nhất Sài Gòn là Thống Nhất.

Nhưng những người cùng tuổi với bà ở lại miền Bắc và các thế hệ sau này chắc chắn chưa hề thấy miền Nam chúng tôi thực hiện kế hoạch nào để “Thống Nhất” quê hương về tất cả mọi lãnh vực, chính trị, kinh tế, văn hóa, và nhất là về quân sự.

Sau này có những toán biệt kích nhảy dù ra bắc hay những hải vụ hay phi vụ là nhằm phục dịch “phá hoại” khi miền Bắc đem quân tấn công xâm chiếm miền Nam.

Chúng tôi gọi cái tình cảm đó là:

* Quốc hận vì quê hương bị cưỡng chiếm.

* Quốc Hận là vì phải bỏ quê hương xứ sở mà đi.

* Quốc Hận là vì xót xa cho dân tình trong nước khôn nạn quá, đồng bào mình khôn khổ quá.

* Quốc Hận là vì thấy quốc gia điêu linh quá.

* Quốc Hận là vì bị đồng minh toa rập với trung hoa, Liên Xô lừa cả một dân tộc yêu hòa bình, chống ngoại xâm.

Bà chỉ biết chữ cộng sản Bắc Việt, và cái chế độ đã lừa bà chứ bà không biết đến cái tình quê hương để có thể đưa đến sự hiểu biết của bà về hai chữ Quốc Hận.

Chưa hết. Bà còn thắc mắc:

* (Trích) “Tại sao cùng một thời điểm, người Mỹ tạo ra những điều kiện để tạo ra chính sách dân chủ của 2 nơi: miền Nam Việt Nam và miền Nam Hàn Quốc. Tại sao Hàn Quốc chiến thắng mà Việt Nam chiến bại? Cái đó phải xét lại (Ngưng trích, chữ đậm do người viết).

Bà đòi chúng tôi phải xét lại. Tại sao phải xét lại?

Nhất là lời yêu cầu này thốt ra từ miệng một người (trước đây – và không còn dám nhận như thế nữa) trong đám gọi là “Bên Thắng Cuộc” tuy bà DTH đã “phản tỉnh” và bây giờ - có lẽ vì “đau” quá - nên có thái độ chống cộng sản Bắc Việt có lẽ còn hơn chúng tôi, những người đã phải bỏ nước ra đi vì không thể chung sống với cs Bắc Việt.

Những khám phá mới của bà về sự tồi tệ của cộng sản Bắc Việt chúng ta nghe từ miệng bà thốt ra nghe cũng khoái, nhưng thật sự những chuyện đó quân dân miền Nam biết lâu rồi, từ năm 1954.

Bà nghĩ là bà có công với dân tộc vì cái "Eureka" muôn màng lột trần mặt nạ của cs Bắc Việt của bà nên bà mới hay lên tiếng nói những câu dậy đời như thế này.

Nhưng dậy bảo chúng tôi là phải xét lại việc dùng chữ “Quốc Hận” này thì tôi e là bà DTH với tay quá trán.!

Nhất là những viện dẫn của bà trong câu nói trên cho thấy bà, một là thiên lệch (chẳng thương xót gì cái gọi là VNCH, tuy thậm mớ rằng giá mà mình được di cư vào Nam hồi 54), mà còn ngây thơ (tôi không muốn dùng chữ dốt) và mù tịt về lịch sử cận đại.

- Thứ nhất là Bắc Hàn chỉ “đe dọa” đòi thống nhất hai miền Nam-Bắc. Các sự kiện xảy giữa hai miền ra được coi là những cuộc “xung đột nhỏ” nhằm mục đích khiêu khích chứ không phải một cuộc chiến. Rất có thể là Nam Hàn, cũng như Nam Việt Nam cũng đã có những toán đặc công gửi ra Bắc với nhiệm vụ phá rối chứ không phải muốn gây chiến tranh để chiếm lại miền Bắc.

- Đàng này, không những Bắc Việt để một số quân nằm vùng, du kích ở lại miền Nam mà còn chính thức tấn công bằng vũ lực với cái chiêu bài giả tạo “Chống Mỹ, Cứu Nước” nhưng lại “lừa” được cả bà DTH và đám gọi là trí thức miền Bắc.

- Chuyện thứ hai là Mỹ không hề “đi đêm” với tâu, với Liên Bang Sô Viết để bán đứng Nam Hàn như Nixon, Kissinger và tập đoàn tài phiệt thiên Do Thái đối xử với miền Nam Việt Nam.

Bà DTH còn nói:

*(Trích) Tại sao cùng một cơ hội lịch sử như thế, người Nam Triều Tiên họ đã chớp lấy cơ hội để biến đất nước của họ thành một xứ sở văn minh phồn thịnh, còn miền Nam thì không? (Hết Trích)

Xem đến câu này thì tôi chỉ còn biết cười nhạt và nghĩ rằng ở cái tuổi 68, chắc trí óc của bà không còn minh mẫn như những lời nói, bài viết của bà cách đây vài năm.

Xin thưa với bà, lý do miền Nam chúng tôi không làm được như Nam Hàn là vì trong suốt hai mươi năm (54-75) chúng tôi ở miền Nam phải đối phó với một đồng minh tráo trở, và vì phải chiến đấu trường kỳ chống ngoại xâm là những người Đảng và Nhà Nước của bà đưa vào miền Nam.

Một chuyện nữa là nếu đọc lại sách sử, bà sẽ thấy là, trước những năm 80, Đại Hàn thực ra chưa có gì đáng phải cho chúng ta khâm phục. Chỉ trong hơn ba thập niên sau này Đại Hàn mới thực sự tiến bộ để trở thành một “xứ sở văn minh phồn thịnh.”

Và “...còn miền Nam thì không.” Thưa bà, “Bên Thắng Cuộc” của bà đã “giải phóng” cho miền Nam Việt Nam bốn thập niên, từ ngày 30-4-75.

*- Một phía là “Bên Bại Trận” có 20 năm để dựng nước trong một hoàn cảnh chiến tranh tàn khốc; và

*- Một phía là “Bên Thắng Cuộc” với 40 năm cầm quyền trong cái gọi là Thống Nhất.

Thử đặt chuyện đó lên bàn cân thì ai thắng ai thua, ai giỏi hơn ai?

Cách đây trên 40 năm, miền Nam Việt Nam đã vừa phải chiến đấu chống xâm lăng, vừa phát triển đất nước, mà vẫn thành công ngang với một Nam Hàn không chiến tranh!!!

Có lẽ bà thù ghét cái chế độ đã lừa bà đến nỗi không thèm đọc báo Tuổi Trẻ ở trong nước. Nếu bà đọc thì chắc bà không dám mạnh miệng chê miền Nam chúng tôi vì trên tờ này, gần đây, ông Nguyễn Hoa Lư nhắc đến một bài tên là “Ngậm ngùi rơi lệ” chỉ đạo rất kỹ cho bà về sự “khác biệt” giữa Nam Hàn và Việt Nam hiện nay: “Một quan chức cao cấp của Ban Tuyên giáo T.Ư, ông Vũ Ngọc Hoàng, đã có một phát biểu gây ấn tượng mạnh: “Cách đây bốn, năm mươi năm, VN và Hàn Quốc có trình độ phát triển tương đương.

Sau mấy mươi năm, tôi rà lại tư liệu thì thấy Hàn Quốc hiện có khoảng 90.000 người sống tại VN và VN cũng có 90.000 người sống ở Hàn Quốc. Chỉ khác nhau ở chỗ hầu hết người Hàn Quốc tại VN làm ông chủ, làm quản lý, còn người VN ở Hàn Quốc thì chủ yếu làm ôsin. Nghe mà xót lòng”.

Thưa bà DTH, nếu bà “nghe mà xót lòng” thì cái tình cảm dấy lên trong bà đó gọi là Quốc Hận.

Luân Tế

Nguồn : [Ngoc Quynh Dang](#) .

**** Luân Tế: Đây là một bài viết của tôi, một người làm văn hóa miền Nam, đối thoại với một nhà văn miền Bắc về cái nhìn thiên lệch của bà về hai chữ QUỐC HẬN nhân ngày 30.4 sắp tới.*